

PRASTHUTHA SANDARBHADALLI BHASHA BODANEYA VAIKHARIGALU

Lohit .P

Lecturer, Department of kannada

Akshara Institute of Management Studies

Akshara Nagara, Channamumbapura

Savalanga road, Shimoga (D), Pin- 577204

Karnataka,India.

ಭಾಷಾ ಬೋಧನೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ ಕಲಾಕೌಶಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದುದು ಪ್ರತಿಭೆ. ಅಧ್ಯಾಪಕ ವೃತ್ತಿ ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರತಿಭೆಗೆ ಸಾಣೆ ಹಿಡಿದಂತೆ. ಶಿಕ್ಷಕರಾದವರು ಮೊದಲು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದುದು ಯಾರಿಗೆ ಕಲಿಸುವುದು? ಏನನ್ನು ಕಲಿಸುವುದು? ಹೇಗೆ ಕಲಿಸುವುದು? ಎಷ್ಟನ್ನು ಕಲಿಸುವುದು? ಎನ್ನುವ ಎಚ್ಚರ ಅವರಿಗಿರಬೇಕು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜು ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವಾಗ ಒಂದೇ ವಿಷಯವಿದ್ದರೂ ಯಾರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಲಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಅರಿವು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಈ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಬೋಧನೆ ಕಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಭಾಷೆ ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ಮಾತಲ್ಲ.

ಯಾವುದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಬೋಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ಶಿಕ್ಷಕನಿಗೆ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳ ಅರಿವು ಇರಬೇಕು. ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬೋಧನೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಕಲಿಕೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ಶಿಕ್ಷಕ ಎಲ್ಲಾ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಅಥವಾ ಬಳಸಲು ಸಕ್ತನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡಬೇಕು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಬೋಧನಾ ಪದ್ಧತಿಯು ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾ, ಪ್ರವಚನ ಪದ್ಧತಿಯು ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೋಧನೆ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಈ ಪದ್ಧತಿ ಸಮಂಜಸವಲ್ಲ, ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬಾರದು. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಶಾಲೆಗಳು, ಪಟ್ಟಣ ಶಾಲೆಗಳು, ನಗರ ಶಾಲೆಗಳು, ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳು, ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು, ಬಾಲಕರ ಶಾಲೆಗಳು, ಬಾಲಕಿಯರ ಶಾಲೆಗಳು, ಬಾಲಕ-ಬಾಲಕಿಯರ ಶಾಲೆಗಳು ಹೀಗೆ ಆಯಾ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದರ ಅರಿವು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಶಿಕ್ಷಕನಿಗೂ ಇರಬೇಕು. ಕ್ರಮವರಿತ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಪಾಠ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಬಂಧಿಸಬಾರದು, ಶಿಕ್ಷಕನು ಆಯಾ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಆಯಾ ವಿಷಯಕ್ಕೆ, ಆಯಾ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬಹುದು. ಯಾವ ಶಿಕ್ಷಕರೇ ಆಗಿರಲಿ ಪಠ್ಯ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವನೋ, ಅಷ್ಟೇ ಪರಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲೂ ಪಡೆದಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೋಧನೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಾರದು ಮತ್ತು ಬೋಧನಾ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಪೂರಣವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಉತ್ತಮವಾಗಿರಬಹುದು ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಮಕ್ಕಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ, ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಮಾತು ಸರಾಗವಾಗಿ ಆಡಬಹುದು: ಆದರೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಭಾಷೆ ಎಂಬುದು 'ಭಾಸ' ಎಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತ ಧಾತುವಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿ, ದೀಪ್ತಿ, ಕಾಂತಿ, ಪ್ರಕಾಶ ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಅಂದರೆ ಹೊಳೆಯುವುದು, ಭಾಸವಾಗುವುದು ಎಂದರ್ಥ.

'ಭಾಷೆಯ ಉಪಯೋಗದ ಶೋಧದಷ್ಟು ಅದ್ಭುತವಾದ, ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣವಾದ ಶೋಧ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುವುದು ವಿಕಾಸವಾದಿ ಡಾವರ್‌ನಿನ್ನ ಮಾತು.

ಚೀನಾದ ದೊರ ಕನ್ ಪ್ಯೂಶಿಯಸ್, ನಾನು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಮೊದಲು ಜನರ ಭಾಷೆ ತಿದ್ದುತ್ತೇನೆ ಎಂದ ಈ ಎರಡೂ ಸೂಕ್ತಿಗಳು ಭಾಷೆಯ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು, ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತೆರೆದಿಡುತ್ತವೆ. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ತಮಿಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಕನ್ನಡವೇ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾಷೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ವರ್ಷಗಳ ಇತಿಹಾಸವಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿ-ಲಿಪಿಯುಳ್ಳ ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾದುದೆಂಬುದು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಮೀಮಾಂಸಕರ ಮಾತು.

ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯವು ಅಧ್ಯಯನಶೀಲತೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಕಾಸದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಸಾಧನವಾಗಿದ್ದು ಕಲಿಕೆಗೆ ಮತ್ತು ಚಿಂತನೆಗೆ ಭಾಷಾ ಕೌಶಲಗಳು ಚಾಲನೆ ನೀಡುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಭಾಷಾ ಬೋಧನೆಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಭಾಷಾ ಬೋಧನೆಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಉದ್ದೇಶಗಳು

ದೀರ್ಘಕಾಲಿಕವಾಗಿದ್ದು, ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಕೌಶಲಗಳ ಬೋಧನೆ, ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗಬೇಕು. ಕಲಿಯುವವರು ಭಾಷಾ ಕೌಶಲಗಳ ಬೋಧನೆ, ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗಬೇಕು. ಕಲಿಯುವವರು ಭಾಷಾ ಕೌಶಲಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವ ಗಳಿಸಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಗುರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಭಾಷೆ ಸಂವಹನ ಮಾಧ್ಯಮ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಕೂಡ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವ ಜನರಿಗೂ ಅದರದ್ದೇ ಆದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿದೆ. ಭಾಷೆ ನಾಶವಾದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಾಶವಾದಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಬೋಧಕರ ಮುಂದಿರುವ ಸವಾಲೆಂದರೆ- ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷಾ ವ್ಯಾಪೋಹದ ಎದುರು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿ, ಬೆಳೆಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎನ್ನುವುದು. ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆ ಕಲಿತರೆ ವಿದೇಶ ಸುತ್ತಿ, ಉನ್ನತ ಹುದ್ದೆಗೇರಿ, ಕೈತುಂಬ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಅತಿಯಾಸೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಯಶಃ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷಾ ವ್ಯಾಪೋಹ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿತೇನೋ.....?

ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ಅಂತಹ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಮುಂದಿದೆ. ಆಂಗ್ಲಭಾಷಾ ವ್ಯಾಪೋಹಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ? ಕನ್ನಡ ಕಲಿತರೆ ನಮ್ಮ ಉದ್ಧಾರ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದು ಇಂತಹವರಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ಎಂದು ತೋರಿಕೊಡುವ ಮನದಟ್ಟುಮಾಡುವ ಕಲಸ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಬೋಧಕರಿಂದಾಗಬೇಕು. ಒಂದೇ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ನೀಡುವುದಾದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮಹೋನ್ನತ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಎಂಟು ಬಾರಿ ಮುಡಿಗೇರಿಸಿಕೊಂಡ ಹಿರಿಮೆ ಕನ್ನಡದ್ದು. ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದವರಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಆಂಗ್ಲಭಾಷಾ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿದವರಲ್ಲ.

ನಮಗೆ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯೂ ಬೇಕು, ಆದರೆ ಅದು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಅಲ್ಲ: ಕೇವಲ ಕಲಿಯುವಿಕೆಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಒಂದು ಭಾಷೆ ಉಳಿಯುವುದು, ಬೆಳೆಯುವುದು, ಬಳಕೆಯಿಂದಲೇ ಹೊರತು, ಘೋಷಣೆ-ದೊಷಣೆಗಳಿಂದಲ್ಲ. ಭಾಷಾ ಬೋಧಕರಿಗೆ ತಾನು ಕಲಿಸುವ ಭಾಷೆಯ ಶಬ್ದಜ್ಞಾನ ಇರಬೇಕಾದುದು ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯ.

ನ ಚ ಶಬ್ದಜಂ ತಂ ಉಪಶೀರ್ಷತೇ ಶಿಷ್ಯಃ: ಶಬ್ದಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದ ಗುರುವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬಾರದೆನ್ನುವುದು ಈ ಮಾತಿನರ್ಥ. ಅಂಬಿಗರ ಚೌಡಯ್ಯನ ವಚನವನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೆನೆಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅರಿಯದ ಗುರು ಅರಿಯಲಾಗದ ಶಿಷ್ಯ ಇವರಿಬ್ಬರಿನೇನಪ್ಪುದೋ
ಕುರುಡ ಕರುಡನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಪಥವ ನಡೆಯಬಲ್ಲರೇ
ಹೊಳೆಯಲದ್ದಿ ಹೋಹನ ಈಸಲರಿಯದವ ತೆಗೆದಂತಾಯ್ತು

ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳ ಶಬ್ದಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಕಾಲಾನುಗುಣವಾಗಿ ಭಾಷೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಇದು ಸಹಜ ಕೂಡ. ಇಂತಹ ಅನ್ಯದೇಶೀಯ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ್ದೇ ಸಿಂಹಪಾಲು. ಬೋಧನೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಪ್ಪುವುದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದ ಬಳಕೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ. ಹೀಗಾಗಿ ಬೋಧಕರಾದವರಿಗೆ ತುಸುಮಟ್ಟಿನ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪರಿಚಯವಾದರೂ ಇರಬೇಕು. ಈ ಹಿಂದೆ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜು ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಬೋಧಕರಾದವರು ಕನಿಷ್ಠ ಒಮ್ಮೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆ ಆಗಲೇಬೇಕಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಅಂತಹವರು ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಹಾಗಲ್ಲ ಕನ್ನಡ ಮೇಜರ್ ತೇರ್ಗಡೆಯಾದರೆ ಸಾಕು, ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಪಾಠ ಮಾಡಬಹುದು. ಎಂಬ ಆದರೆ ಸಾಕು ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಪಾಠ ಮಾಡಲು ಅರ್ಹರಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಭಾಷಾ ಬೋಧಕರಾದವರಿಗೆ ಯಾವುದು ಕನ್ನಡ ಪದ, ಯಾವುದು ಅನ್ಯದೇಶೀಯ ಪದ ಎನ್ನುವುದರ ಅರಿವಿರಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರಳ ಸೂತ್ರವೊಂದಿದೆ:

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕ್ಷರಗಳಿಲ್ಲ.

ಋ, ಶ, ಷ, ಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ.

ಐ, ಔ, ಗಳು ಮೂಲತಃ ಕನ್ನಡದ ಅಕ್ಷರಗಳಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಜಾತೀಯ ಸಂಯುಕ್ತಾಕ್ಷರಗಳಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವ್ಯಂಜನಾಂತ ಪದಗಳಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಏಕಾಕ್ಷರದ ಪದಗಳಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಸರ್ಗವಿಲ್ಲ

ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು 'ದೇಶ ಸುತ್ತು, ಕೋಶ ಓದು' ಎಂದರು. ಶಿಕ್ಷಕರು ಶಬ್ದಕೋಶವನ್ನು ಓದಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬಂದ ಶಬ್ದಕೋಶಗಳನ್ನು ಗಮನವಿಟ್ಟು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು. ಈ ಮೂಲಭೂತ ಅರಿವಿನೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಅರಿವು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಏಕರೂಪದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಗಳೆಂದು ವಿಧವಿದೆ.

ಕರಾವಳಿ ಕನರ್ಾಟಕವೊಂದರಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯ ಕನ್ನಡದೊಂದಿಗೆ ಕುಂದಗನ್ನಡ, ಹವ್ಯಕ ಕನ್ನಡವಿದೆ. ಇನ್ನು ಮೈಸೂರು ಕನ್ನಡ, ಧಾರವಾಡ ಕನ್ನಡ, ವಿಜಾಪುರ ಕನ್ನಡ ಎಂಬ ಪ್ರಭೇದಗಳೂ ಇವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರದೇಶದ ಕನ್ನಡ ಅರ್ಥವಾಗದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಬೋಧನೆಯ ಕನ್ನಡ ಶಿಷ್ಟ ಕನ್ನಡ ಆಗಿರಬೇಕಾದುದು ತೀರಾ ಅನಿವಾರ್ಯ.

ಮಾತೃಭಾಷೆ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದು, ಕಲಿಕೆಯ ಭಾಷೆ ಬೇರೆಯಾದಾಗ ಉಚ್ಚಾರ ಸ್ಪಷ್ಟತೆ, ಧ್ವನಿ ಸ್ಪಷ್ಟತೆ, ತೊದಲುವಿಕೆ, ಉಗ್ಗುವಿಕೆ- ಮೊದಲಾದ ದೋಷ ಕಂಡುಬರುವುದು ಸಹಜ. ಇದನ್ನು ಟೀಕಿಸದೆ, ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ತಿದ್ದುವ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಭಾಷಾ ಬೋಧಕರದ್ದು. ಉಚ್ಚಾರ ಶುದ್ಧಿ, ಪದಶುದ್ಧಿ, ಮಾತು - ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಗತ್ಯ.

ಭಾಷೆಯ ಚಾಕ್ರವರ್ತಿ ರೂಪವೇ ಬರಹ. ಬರಹವೇ ಭಾಷೆಯ ಸ್ತೂಲ ಶರೀರ. ಈ ಶರೀರ ಬೆತ್ತಲಾಗಬಾರದು. ಶರೀರಕ್ಕೆ ಅವಯವಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಉಡುಗೆ-ತೋಡುಗೆಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಈ ಅವಯವಗಳೇ, ಈ ಆಭರಣಗಳೇ ಪದಶಯ್ಯೆ, ವಿವಿಧ ಅಲಂಕಾರಗಳು. ಇವು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತವೆ. ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ವಾದ ತಲೆಎತ್ತುತ್ತಿದೆ, ಭಾಷೆ ಅರ್ಥವಾದರೆ ಸಾಕು, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಋ, ಶ, ಷ ಗಳು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ವಿವೇಚಿಸಿದರೆ ಇದು ಅಜ್ಞಾನವೇ ಸರಿ. ಇವು ಬೇಡವೆಂದಾದರೆ ಭಾಷೆ ವಿರೂಪಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಭಾಷಾ ಬೋಧಕ ಮೊದಲು ಶೋಧಕನಾಗಬೇಕು. ಆನಂತರ ಸಾಧಕನಾಗಬೇಕು. ಆ ಬಳಿಕವೇ ಬೋಧಕ ನಾಗಬೇಕು.

ಶಿಕ್ಷಕನಿಗೆ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿ ಪಾಠ ಮಾಡುವ ಕೌಶಲ ಬೇಕು. ಸ್ಪಷ್ಟ ಉಚ್ಚಾರ, ಪದಗಳ ಏರಿಳಿತ, ಧ್ವನಿ ವಿಶೇಷದ ಅರಿವಿರಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಭಾಷೆಗೆ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಮೂರು ಶಕ್ತಿಗಳಿವೆ.

ಶಿಕ್ಷಕನಿಗೆ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿ ಪಾಠ ಮಾಡುವ ಕೌಶಲ, ಸ್ಪಷ್ಟ ಉಚ್ಚಾರ, ಪದಗಳ ಏರಿಳಿತ, ಧ್ವನಿ ವಿಶೇಷದ ಅರಿವಿರಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಭಾಷೆಗೆ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಮೂರು ಶಕ್ತಿಗಳಿವೆ. ಅದುವೇ ಅಕ್ಷರ ಶಕ್ತಿ-ಅಕ್ಷರಗಳ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿ ಸ್ಥಾನ, ಪದ ಶಕ್ತಿ-ಶಬ್ದಗಳ ವಿಪುಲವಾದ ಪರಿಚಯ, ಧ್ವನಿಶಕ್ತಿ- ಸಂದರ್ಭಾನುಸಾರವಾಗಿ ಒಂದೇ ಶಬ್ದವನ್ನು ಧ್ವನಿ ವ್ಯತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವ ಕಲೆ ಭಾಷಾ ಬೋಧಕನಿಗಿರಬೇಕು. ಭಾಷಾ ಬೋಧಕನಿಗೆ ಒಂದಷ್ಟು ಸಂಗೀತದ ಪರಿಣತಿ, ನಟನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜ್ಞಾನವಿದ್ದರಂತೂ ಆ ಶಿಕ್ಷಕ ಬೋಧಕರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಷ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಸಲಾರರು.

-: ಆಧರಿಸಿದ ಗ್ರಂಥಗಳು :- (References)

- | | | |
|---|-------------------------------|---------------------------------|
| ತ | ಮಾತೃಭಾಷೆ ಕನ್ನಡ | - ಸಂಪಾದಕರು ಅನಸೂಯಾ ವಿ. ಪರಗಿ. |
| ತ | ವಿಷಯಾಧಾರಿತ ಬೋಧನಾ ಪದ್ಧತಿ | - ಸಂಪಾದಕರು ಎಸ್.ಕೆ.ಹೊಳೆಯಣ್ಣವರ. |
| ತ | ಕನ್ನಡ-ವಿಷಯಾಧಾರಿತ ಬೋಧನಾ ಪದ್ಧತಿ | - ಸಂಪಾದಕರು ಸಿ.ವಿ.ಜಯಣ್ಣ. |
| | | -ಸಂಪಾದಕರು ವಿ.ಸಿ. ರುದ್ರಾಣಿ. |
| ತ | ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಬೋಧನೆ | - ಸಂಪಾದಕರು ಪ್ರೊ.ಎಮ್.ಎನ್. ಹೆಗಡೆ. |
| ತ | ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ | - ಸಂಪಾದಕರು ಡಾ.ಕೆ. ಕೆಂಪೇಗೌಡ. |

